

чудяше на сънъ, когато похлопахъ на вратата му.

Да не е болна Кармена отъ вчерашнитъ трудове? туй помисли тосъ часъ старецътъ, но скоро са той успокои отъ единъ гласъ, познатъ нему, но който отдавно не бѣ ечалъ въ ушитъ му.

« Не са безпокой сеньоръ Пауло; Негово Превъсходителство намѣстникътъ нема да ти са кара защото го събудихмы, като додохъ нарочно да цалунъ ржка на уйка си, и едва ще останъ нѣколко часа съ него »

— Племенникътъ ми! . . . племенникътъ ми! » извика донъ-Жуанъ, като са хвърли въ пригржкитъ му.

И като заповѣда да отворятъ прозорцитъ, видѣ мжжката и военна физиономія на момъка.

« А! извика радостно, не си вече прекрасниятъ момъкъ като прѣди петъ години. . . . но еще по-добъръ! Отъ дѣ идешъ? »

— Отъ Нидерланды, дѣто са біймы!

— Виждамъ го . . . виждамъ го добръ, рече старецътъ, като съзрѣ съ гордость легката рана на челото на племенника си.

— И полковникътъ на царицина Полкъ е днесъ генералъ приложи весело момъкътъ. Да, уйчо! при сичката къмъ мене умраза на герцога Уседа, сына на първия министръ, при сичкото срѣщо мене гонение на баща му, едно неизвѣстно покровителство, което оцѣнява сѣкогы заслугитъ ми, ма произведе! Разумѣвашъ ли що е?

— Не, тако ми Св. Якова! правосждіе, и нищо друго; и понеже та виждамъ пакъ, сичко е добръ! Едно само ма огорчава, че не пристигнъ снощи на празника ни, на бала ни! . . . да видѣше дъщеря ми Кармена, братовчедката си, която бѣше чудна ще танцуваше съ нея! Не ще я познаешъ, увѣренъ съмъ, толкозь е хубава! особено вчера въобрази си. . . . »

И като са готвѣше да опише облѣклото на дъщеря си, спрѣ са, не че да са не повърне пакъ на тѣзи приказка, но за да мпне на другый прѣдмѣтъ, защото радостта е обикновено говорлива.